

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 10/06/2023

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: MỤC NÓI RÕ CÁCH GIỮ TÂM (PHẦN SÁU)”

Chúng ta thường cho rằng, chúng ta dễ dàng điều phục được tâm của mình nhưng khi chúng ta gặp cảnh thì tập khí của chúng ta lại trở dậy. Chúng ta quán sát thì chúng ta mới nhận ra điều này. Hòa Thượng thường nhắc nhở chúng ta phải giữ tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi nhưng chúng ta gặp thuận cảnh vẫn sinh tâm ưa thích, gặp nghịch cảnh vẫn sinh tâm phiền não. Nếu có những năm tháng huân tập dài lâu thì trong vô hình trung tâm của chúng ta sẽ được thuần hoá. Chúng ta cần thời gian dài để huân tập, đào thải tập khí xấu ác nên tuổi thọ là rất quan trọng.

Người xưa nói: *“Ba ngày không nghe Kinh thì diện mạo chúng ta đã thay đổi”*. Ngày nay, chúng ta một ngày không học Phật pháp, học giáo huấn Thánh Hiền thì diện mạo chúng ta đã thay đổi. Tập khí rất đáng sợ. Người xưa tu hành nhiều năm, đã có công phu nhưng các Ngài vẫn tìm đến chốn tịch tĩnh để huân tu. Nếu chúng ta ngày ngày đến những nơi ồn ào, nhiều cám dỗ thì chúng ta không dễ giữ được tâm thanh tịnh. Thí dụ, hàng ngày, chúng ta ăn những món ăn lạ thì chúng ta sẽ hình thành thói quen, sau đó, chúng ta lại mất thời gian để đối trị những thói quen này. Người xưa nói: *“Thanh tâm quả dục”*. “Quả” là cô độc, riêng lẻ. Chúng ta phải ít muốn, hạn chế đến mức thấp nhất dục vọng của mình. Người có đạo lực mà còn phải tìm đến nơi thanh tịnh, chúng ta chưa có đạo lực mà chúng ta vẫn tìm đến nơi ồn ào, dễ dàng dẫn khởi dục vọng thì chúng ta sẽ càng mất thời gian để đối trị tập khí.

Khi Hòa Thượng còn đi học, Ngài chỉ ở bên cạnh Thầy, khi Ngài đi giảng Kinh, Ngài có được sự cung phụng rất lớn nhưng Ngài hoàn toàn không tiếp nhận. Ngài đến và đi rất tự tại. Ngài không phân biệt nơi nào đãi ngộ nhiều hay ít, khi công việc xong thì Ngài rời đi. Ông Lý Kim Hữu ở Malaysia là một đại hộ pháp của Hòa Thượng, ông có một khách sạn sáu sao rất sang trọng, ông phát tâm mở Phật thất cho các đồng tu, tu học miễn phí ở đó. Hòa Thượng nhận được sự đãi ngộ rất tốt nhưng giảng xong Ngài liền trở về nơi ở thanh tịnh của mình. Đó là cách Ngài giữ gìn tâm.

Có những người quen sống trong lời khen, trong ánh đèn sân khấu, khi họ mất đi những thứ này thì họ cảm thấy cô độc, đau khổ. Từ lâu, tôi cố gắng học theo Hoà Thượng, đó là cách tôi giữ gìn, rèn tâm. Tôi biết mình gần tài dính tài, gần sắc dính sắc, gần ăn dính ăn, gần ngủ dính ngủ nên khi tham gia sự kiện xong thì tôi quay về chốn của mình. Nơi tôi ở, nhiều tháng có thể không có người đến, tôi thường nói với mọi

người là tôi rất bận, đây là cách tôi tránh duyên. Chúng ta gần “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” thì chắc chắn chúng ta sẽ động tâm.

Đức Phật và 1200 đệ tử của Ngài nửa ngày ăn một bữa dưới gốc cây ngủ một đêm, nếu các Ngài ngủ hai đêm dưới một gốc cây thì các Ngài đã có tâm đắm chấp. Các Ngài chỉ khát thực đến bảy nhà nếu đến bảy nhà mà vẫn không có thức ăn thì các Ngài quay về tịnh tu. Hòa Thượng nói: “***Thích Ca Mâu Ni Phật là tấm gương tốt nhất để chúng ta nhìn thấy!***”. Ngài xuất thân là một vương tử, có vợ đẹp, con xinh, cuộc sống giàu sang nhưng Ngài vẫn buông xả tất cả.

Khi vua Tịnh Phạn được báo là Đức Phật vào thành khát thực thì nhà vua nói, dòng họ Thích là dòng họ rất danh giá nên việc làm của Đức Phật có thể khiến dòng họ mất đi hình ảnh vì vậy Đức Phật và tăng đoàn hãy về để nhà vua nuôi. Đức Phật phải giải thích với vua Cha là tăng đoàn dùng hành động khát thực để giúp hạ tâm ngạo mạn của chính mình, để gần gũi, với chúng sanh, gieo duyên lành với chúng sanh, tiếp cận chúng sanh để nói pháp cho họ nghe. Hành động khát thực là tăng thượng duyên để chúng sanh khởi tâm bố thí, cúng dường. Ngày nay, Phật giáo đến quốc gia nào thì phải tùy thuận theo phong tục, tập quán của quốc gia đó nhưng người tu hành vẫn phải giữ tâm “*thanh tâm quả dục*”. Đệ tử của Phật phải trải qua đời sống nghiêm túc, xa lìa “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”.

Ngày trước, khi tôi đi dạy học, các lớp học thường tổ chức liên hoan, đi tham quan, tôi nói trước với mọi người là đừng rủ tôi, nếu mọi người không mời thì tôi sẽ không buồn đâu. Đây là cách để tôi giữ tâm. Chúng ta gần những thứ đó thì chúng ta sẽ hình thành thói quen, khi không có thì chúng ta sẽ cảm thấy thiếu, chúng ta sẽ đi tìm. Ngày trước, tôi có người bạn, chiều nào họ cũng uống một ly nước mía, ăn một ổ bánh mì, dần dần sau một hai tháng thì họ hình thành thói quen. Sau đó, khi họ không có nước mía, bánh mì thì họ cảm thấy rất khó chịu, thậm chí họ cảm thấy nhớ những cô bán bánh mì, nước mía đó. Tôi đã cảnh báo trước là họ sẽ bị bánh mì và nước mía hại nhưng họ không nghe. Chúng ta phải xa lìa cám dỗ, ít muốn, biết đủ. Cho dù chúng ta có địa vị như thế nào, chúng ta có rất nhiều tiền thì chúng ta cũng không để những thứ đó ràng buộc chúng ta.

Từ năm 36 tuổi Hòa Thượng đã là tam bất quản, Ngài không quản tiền, không quản việc, không quản người. Ngài không quản tiền nhưng khi Ngài vừa nghĩ đến việc xây dựng trung tâm giáo dục “***Đệ Tử Quy***” thì đã có người phát tâm ủng hộ tiền để làm. Ngài muốn in 1000 bộ “***Đại Tạng Kinh***”, mỗi bộ có giá là 1500 đô thì liền có người phát tâm. Chúng ta mỗi niệm đều lo nghĩ đến danh lợi, chúng ta không xả ly thì chúng ta không thể không bị danh lợi trói buộc. Chúng ta suốt ngày vì mình lo nghĩ thì chúng ta không thể nghĩ vì chúng sanh. Nếu chúng ta nghĩ cho một nhóm người vì nhóm người đó có thể mang lợi ích cho chúng ta thì đó là chúng ta cũng đang vì mình. Chúng ta không được dùng “*ái tâm từ bi*” mà phải dùng tâm “*vô duyên đại từ*”. Chúng ta không

chỉ từ bi với những người mà chúng ta cảm thấy họ dễ thương. Bồ Tát dụng tâm “*chúng sanh duyên từ bi*”, các Ngài vẫn thấy mình là người độ, chúng sanh là người được độ nhưng chúng ta phải nỗ lực đạt đến tâm “*vô duyên đại từ*”, lòng từ không có lí do. Hiện tại, chúng ta đang dụng tâm “*ái duyên từ bi*”, chúng ta rung động, cảm tình mà làm vậy thì chúng ta sẽ bị cảm tình trói buộc.

Hòa Thượng Hải Hiền thanh tu ở một chùa hẻo lánh, ngày ngày, Ngài trông lương thực để cúng dường mọi người. Ngài xa lìa danh vọng, đến ở nơi không có cơ hội để “*danh vọng lợi dưỡng*”. Ngài đã tự tại vắng sanh, lưu lại toàn thân xá lợi. Tôi từng nhắc mọi người nhiều lần: “*Chúng ta muốn tâm mình thanh tịnh thì chúng ta đừng bao giờ cho mình có cơ hội!*”.

Hòa Thượng Tịnh Không cầu học gian khổ, sau khi học xong Ngài một đời bôn ba vì chúng sanh, khi làm xong việc chúng sanh thì Ngài lại về nơi của mình. Suốt cuộc đời, quãng đường Ngài di chuyển đã bằng chiều dài nhiều vòng trái đất. Năm vừa qua, Google cũng báo tôi đi được ¼ trái đất. Khi Hoà Thượng học với Lão cư sĩ Lý, Ngài nói: “*Tôi xác định đến đây để học, dù rất gian khổ nhưng đuôi tôi cũng không đi! Khi nào Thầy cho phép rời đi thì tôi mới đi!*”. Nơi nào có duyên với chúng sanh thì Ngài ở lại, nơi nào không có duyên với chúng sanh thì dù đãi ngộ tốt đến mức nào Ngài cũng không ở lại. Đây là cách các Ngài đã giữ tâm. Tôi thấy cuộc sống rất dễ dàng, ở đâu tôi cũng nhìn thấy có rất nhiều thứ để ăn, trong vườn nhà tôi trồng rất nhiều rau củ quả. Chúng ta luôn để tâm chạy theo dục vọng thì tâm chúng ta không thể an tĩnh.

Chúng ta tổ chức các lễ tri ân Cha Mẹ, ban đầu, mọi người cũng muốn tri ân tôi nhưng tôi đều cự tuyệt. Trong các sự kiện, sự kiện nào tôi thấy không cần thiết thì tôi không tham gia. Đây không phải là tôi là người lập dị mà là cách tôi giữ tâm. Khi chúng ta khai trương các vườn rau, các dây chuyền làm đậu tôi thì cũng không đến tham gia. Chúng ta ở trong lời khen, trong lời tán tụng thì chúng ta sẽ quen. Chúng ta muốn tâm thanh tịnh thì chúng ta phải rời xa những nơi như vậy. Chúng ta làm nhiều việc vì chúng sanh nhưng chúng ta không cần nhớ những việc chúng ta đã làm. Hòa Thượng dạy: “*Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức*”.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta mỗi niệm đều vì chúng sanh lo nghĩ. Chúng sanh là chúng duyên hòa hợp sinh ra, bao gồm động vật, thực vật, khoáng vật. Thí dụ, cái bàn không sạch sẽ thì chúng ta phải lau chùi sạch sẽ. Đây chính là chúng ta vì chúng sanh lo nghĩ. Đây chính là làm theo lời Bồ Tát Phổ Hiền đã dạy lễ kính chư Phật, kính người, kính vật, kính việc*”.

Hòa Thượng nói: “*Phật sự là sự nghiệp giúp chúng sanh giác ngộ, tỉnh thức. Việc làm của chúng ta đều để giúp chúng sanh mở rộng tâm lượng. Chúng ta yêu chính mình thì càng yêu người khác hơn, chúng ta yêu gia đình của chính mình thì chúng ta càng phải yêu xã hội hơn. Chúng ta phải tiêu trừ mâu thuẫn, xung đột, hiểu lầm để đạt đến mục tiêu hòa thuận, cùng tồn tại, phát triển. Chúng ta làm những*

việc này trên nền tảng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi thì đây mới là Phật sự, là sự nghiệp của Bồ Tát”.

Chúng ta kính vật thì chúng ta phải xếp bàn ghế ngay ngắn, sạch sẽ. Chúng sanh mê lầm chìm đắm trong sát, đạo, dâm thì chúng ta giúp họ giác ngộ. Đây chính là chúng ta giúp chúng sanh phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui. Khi Hòa Thượng ở Singapore, Ngài đã gắn kết chín tôn giáo như anh em, giảng đường của Phật giáo cũng mời chín tôn giáo đến giảng. Hòa Thượng cũng từng đến giảng ở giảng đường của Thiên Chúa Giáo, Hồi Giáo. Các tôn giáo như những đóa hoa đẹp khoe sắc trong vườn hoa, mỗi bông hoa có vẻ đẹp riêng và đều mang lại giá trị cho cuộc đời. Đây là tinh thần bình đẳng, từ bi, vô ngã của Hòa Thượng. Ngày nay, chúng ta không thể chấp nhận được chính mình vậy thì chúng ta đã quá sai.

Tất cả việc làm, hành động tạo tác đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta đều để giúp chúng sanh mở rộng tâm lượng. Chúng ta phải làm với tâm vô tư, vô cầu để chúng sanh sinh tâm ngưỡng mộ, kính phục. Chúng ta phải giữ được hằng tâm đến suốt cuộc đời thì chúng sanh mới tìm đến chúng ta để học tập. Suốt cuộc đời Hòa Thượng là tam bát quán. Thích Ca Mâu Ni Phật cũng đã cả đời làm ra tám gương cho chúng ta, Đức Phật và tăng đoàn trải qua đời sống ba y, một bát, dưới gốc cây ngủ một đêm. Ban đầu, các Ngài không có xây dựng nơi ở, tự viện nhưng sau này, vì mùa mưa mặt đất ẩm ướt nhiều côn trùng nên một số người đã phát tâm xây dựng nơi để tăng đoàn lưu trú lại. Trước đây, trong nhà Phật, vào mùa mưa, có ba tháng mà tăng chúng hạn chế đi lại để tránh dẫm đạp lên chúng sanh. Chúng ta muốn chúng sanh tin theo thì chúng ta phải làm ra tám gương như của Hòa Thượng, của Đức Phật.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!